

PROGRAMACIÓN LÍRICA DA CORUÑA 2021

“I Puritani (Os Puritanos)”

Vincenzo Bellini

Teatro Colón de A Coruña, sábado 4 de setembro (20h)

I PURITANI (OS PURITANOS)

Ópera en tres actos de Vincenzo Bellini con libreto de Carlo Pepoli inspirado no drama "Têtes rondes et cavaliers" (1833) de Jacques Ancelot e X. Boniface Saintine. Estreada no Teatro Italiano de París, o 24 de xaneiro de 1835.

Reparto

Elvira, filla de Lord Valton

Jessica Pratt, soprano

Lord Arturo Talbo, cabaleiro partidario dos Estuardo

Xabier Anduaga, tenor

Sir Ricardo Forth, capitán puritano

Gerardo Bullón, barítono

Sir Giorgio Valton, gobernador xeral puritano

Luiz-Ottavio Faria, baixo

Lord Gualtiero Valton,

Pedro Martínez Tapia, baixo

Enrichetta di Francia, viúva do rei

Carlos I

Nicole Brandolino, mezzosoprano

Sir Bruno Robertson, oficial puritano

Enrique Alberto Martínez, tenor

Equipo Artístico

Dirección Musical, **Giacomo Sagripanti**

Coro Gaos (Fernando Briones, director)

Orquesta Sinfónica de Galicia

Argumento

Primeiro Acto

Os soldados da fortaleza, partidarios de Cromwell, manifestan a esperanza de gañar a guerra contra os Estuardo. No castelo prepárase unha gran festa para celebrar a voda de Elvira e Riccardo. O oficial Bruno consola ao comandante do seu exército, Riccardo. Leste está aflixido porque o gobernador, Gualtiero Valton, que lle prometía á súa filla Elvira en matrimonio, rompeu o compromiso. Cedendo aos desexos de Elvira, prometeuna a Arturo, de quen estaba namorada facía tempo. Soa unha marcha e Riccardo volve cos seus soldados que lle reclaman. Elvira está na súa habitación, no castelo. A moza descoñece a decisión do seu pai, e laméntase porque non quere casar con Riccardo. Pero chega Giorgio Valton, o seu tío, que lle comunica que convenceu a Gualtiero para que acceda aos desexos de Elvira e permita que case con Arturo. A moza mostra a súa alegría. Neste momento Arturo chega á sala de armas do castelo acompañado de servidores cargados de agasallos para a súa prometida, entre os cales hai un veo nupcial. Os dous namorados viven un emotivo reencontro que todos celebran con alegría e mostras de afecto. Aparece unha dama misteriosa que debe ser acompañada ata o Parlamento de Londres, onde será xulgada. Gualtiero encarga a Arturo esta misión. Saen todos, excepto Arturo e a dama. Trátase da raíña Enrichetta, viúva do rei Carlos I Estuardo. Prisoneira durante meses, acúsalla de conspirar contra Cromwell. Como fillo dun partidario dos Estuardo, Arturo emociónase ao coñecer a identidade da raíña e promete facer todo o posible para axudala a fuxir e salvara así dunha condena á morte segura. Volven Elvira e os seus parentes. Vestida de noiva, canta alegre pola súa inminente voda e xoga con Enrichetta a quitarse e poñerse o veo nupcial. Os dous namorados viven un emotivo reencontro que todos celebran con alegría e mostras de afecto.

Aparece unha dama misteriosa que debe ser acompañada ata o Parlamento de Londres, onde será xulgada. Gualtiero encarga a Arturo esta misión. Saen todos, excepto Arturo e a dama. Trátase da raíña Enrichetta, viúva do rei Carlos I Estuardo. Prisioneira durante meses, acúsalla de conspirar contra Cromwell. Como fillo dun partidario dos Stuart, Arturo emociónase ao coñecer a identidade da raíña e promete facer todo o posible para axudala a fuxir e salvara así dunha condena á morte segura. Volven Elvira e os seus parentes. Vestida de noiva, canta alegre pola súa inminente voda e xoga con Enrichetta a quitarse e poñerse o veo nupcial. Elvira sae a reunirse co seu pai e Arturo proponlle a Enrichetta que se poña o veo nupcial para facerse pasar pola súa prometida e así burlar a garda do castelo. Cando están a piques de fuxir, chega Riccardo disposto a enfrontarse con Arturo para casar con Elvira. Para evitar o enfrontamento, Enrichetta quítase o veo e revela a súa identidade. Contrariamente ao que esperaban, Riccardo déixalles marchar e promete a Arturo que non rebelará a identidade do seu acompañante. Cando Elvira e os seus familiares volven, Riccardo comunícalles que Arturo fuxiu coa prisioneira, a quen identifica como a amante do cabaleiro. Todos quedan consternados ante a noticia. Maldín a Arturo, mentres Elvira tolea.

Segundo acto

Unha sala do castelo. Os parentes de Elvira arrepiáanse ante a súa tolemia e lamentan a súa desgraza. Riccardo aparece entón e comunica aos presentes que o Parlamento de Inglaterra condenou á morte a Arturo pola súa colaboración na fuxida de Enrichetta. E ordena a un pelotón de soldados que atopen e apresen ao novo cabaleiro. O estado mental de Elvira empeora. Aparece evocando o seu amor por Arturo, a quen confunde con Riccardo, ante a desesperación de Giorgio e Gualtiero, Giorgio quere que Riccardo interceda en favor de Arturo, para salvar a Elvira e evitar que os remorsos o persigan o resto da súa vida. Finalmente Riccardo préstase a defender Arturo se este preséntase desarmado e disposto a deixarse encarcerar. Os dous homes fúndense nun fraternal abrazo.

Terceiro acto

Pasaron tres meses. Nun bosque próximo ao castelo, Arturo distingue a Elvira tras a xanela da súa habitación. O mozo escapou dos seus inimigos, pero antes de fuxir de Inglaterra, quixo ver de novo á súa amada. Arturo pode chegar ata Elvira, que continúa no seu delirio. Pero ao terlle preto, a moza recupera a cordura. Arturo explícalle entón quen era a misteriosa dama coa que fuxiu e por que o fixo. Achéganse uns soldados capitaneados por Riccardo dispostos a deter a Arturo, para que se cumpra a súa sentenza de morte. Ao sabelo, Elvira tolea de novo, declarando a intención de morrer con el. De súpeto chegan uns mensaxeiros que entregan unha nota a Giorgio: os puritanos venceron e a guerra terminou. Os partidarios dos Estuardo foron perdoados e Arturo, por tanto, é libre. Elvira volve recuperar a cordura e dispónse a casar con Arturo entre a alegría xeral e un ambiente de festa.

Un papel para 'o rei dos tenores'

José Luis Jiménez

Hai veladas que están preconcebidas para coroar a un intérprete sempre que sexa capaz de cumprir coas esixencias dun determinado papel. A Coruña viviu na súa historia máis recente algunhas desas noites máxicas, como ocorreu cos recitais de Fiorenza Cedolins ou Leo Nucci, o Rodrigo di Posa de Carlos Álvarez de hai apenas dúas tempadas, o Arnold de Gregory Kunde en 2012, a Ermione de Angela Meade en 2015, ou, un pouco máis atrás no tempo, o Arturo de Celso Albelo en 2009. Detengámonos aquí polo que supuxo que un novo tenor, cuxo talento aínda non estourara no panorama operístico, revolucionase aos afeccionados naqueles "I Puritani". Porque, salvando as distancias, estamos probablemente ás portas dunha desas grandes noites para a memoria.

Pero vaíamos por partes. ¿Quen é Arturo Talbo?

No libreto que Carlo Pepoli elaborou para Vincenzo Bellini a partir da obra teatral "Tetês rondes et cavaliers", Arturo é un royalista, un partidario dos Estuardo nos tempos en que caeran en desgraza tras a chegada ao poder dos puritanos de Oliver Cromwell, na Inglaterra de ao redor de 1640. Tan profundas eran as súas conviccións que, para protexer dunha segura decapitación á raíña deposta Enrichetta de Francia, é capaz de sacrificar o seu amor pola puritana Elvira Valton, quen vencera as diferenzas relixiosas coa súa familia con tal de prometerse co seu pretendente, e que se lanza en brazos da tolemia tras ser abandonada no altar. O amor por encima de impedimentos aparentemente rochosos, a esencia pura dos argumentos belcantistas. En realidade, Arturo non é senón o instrumento que Bellini creou para maior gloria do seu tenor favorito, Giovanni Battista Rubini, o primeiro gran divo masculino do Ottocento e probablemente o máis influente da primeira metade dese século, considerado "o rei dos tenores" do momento. O bel canto, unha época na que se compoñía por e para as rutilantes divas da corda sopránil como Maria Malibran ou Giuditta Pasta, atopou en Rubini unha excepción.

Sentilo cantar era un acontecemento que non pasaba desapercibido. Anos despois da súa morte, Enrico Panofka -que tivera a oportunidade de escoitalo en vivo- escribiu del (*):

"A voz de Rubini era, a unha vez, dunha presenza masculina, menos pola intensidade do son que polo seu vibrante metal, da máis nobre liga, e dunha rara flexibilidade, ao par dunha soprano lixeira: así que chegaba ás máis notas altas da soprano cunha seguridade e unha pureza de entoación marabillosa, que tendía a ser considerado un castrato".

Esta última afirmación é reveladora. Os castrati, intérpretes habituais no século anterior, decaeron como moda a comezos do s. XIX ao entenderse que a súa macabra orixe non podía ser tolerado, nin sequera en nome da arte. Os seus sons imposibles, de agudos brillantes e estratosféricos emitidos a plena voz, desapareceron de golpe. E para a emisión desas notas, os tenores buscaron afalsetar o son. A peaxe desta emisión sen o debido apoio é un menor volume e a incapacidade para regular o son e crear o xogo de dinámicas sobre o que se constrúe a expresividade no canto italiano. Pero Rubini non tiña ese problema, segundo Panofka:

"Un dos raros méritos deste cantante consistía en poder cantar pianissimo, e facer así un gran efecto; de servirse do primeiro rexistro (vulgarmente e falsamente chamado de peito) ata o Sol³ soamente, e de unir o primeiro ao segundo rexistro en modo de poder, sen sombra de esforzo, emitir co mesmo vigor o Sib³, o Se³ e o Do⁴. Así o seu Do⁴ non foi nunca mal chamado de peito; pero era máis belo, máis luminoso, máis potente que a nota forzada dos tenores do Do⁴ (...)"

* Enrico Panofka: "Voci e Cantanti" (1871, Firenze).

Se Gilbert Duprez instaurara en 1831 o principio do fin dos agudos afalsetados co seu descubrimento do "do de peito" (que, en realidade, non utiliza ese resonador senón os ósos da cabeza), Rubini deu un paso máis perfeccionando a técnica de canto ata conseguir unha voz mixta, un denominado falsettone, co que dotar de consistencia aos sons, manexar distintas intensidades, e alcanzar o rexistro sobreagudo con abraiante facilidade. Precisamente por ser consciente dos talentos de Rubini, Bellini compuxo para el pasaxes como as vertixinosas páxinas de "Il Pirata" (recentemente programada na Coruña), "Bianca e Fernando", "A Sonnambula" ou "I Puritani". A mellor mostra nesta última ópera pode ser o aria final, ese 'Credeasi, misera' que encadea nos seus últimos compases un Reb4 e un Fa4, unha nota, unha sinxela nota ao alcance de moi poucos. Unha nota que, aínda que non pode nin debe ser a vara de medir para o desempeño dun intérprete no papel de Arturo, ten a virtude de catapultar a aquel que ouse dala no teatro. O sempre orfo trono de Rubini espera a quen se atreva a vestirse de 'royalista' e ascender ao Olimpo das notas case imposibles. Sen uns fundamentos técnicos depurados, a aventura pode acabar en traxedia maiúscula, como a dos heroes da Antiga Grecia que caían despeñados no seu fracaso ao escalar ao monte dos Deuses.

Nun sentido estrito, o papel de Arturo non é un circuíto de force para o tenor en canto a extensión. Irrompe en escena mediado o primeiro acto para a súa aria de entrada, 'A che, ou cara', un pequeno diálogo posterior e a descansar durante a segunda parte da ópera. Na terceira e definitiva é o gran protagonista, co seu canzonetta 'A unha fonte, afflitto e só', o dúo coa soprano 'Vieni fra queste braccia' e a xa mencionada aria final 'Credeasi, misera'. No morral dos sobreagudos, un Do4, dous Reb4, outros tantos Re naturais e un Fa4, sobresaliente caza maior á que se suma unha escritura especialmente empinada. Non é longo, pero é endiabladamente complexo.

Na súa longa e proveitosa historia, A Coruña tivo a fortuna de contar con dous Arturos españois, ambos con acento canario. En 1964, tras presentarse na cidade encarnando ao Conte di Almaviva, o Duca di Mantua (dous roles que cantou en 1959 en apenas tres días) ou Nadir (nunha función en agosto de 1960 xunto a Piero Cappuccilli), Alfredo Kraus vestíase de época para cantar a Bellini, xunto á Elvira que encarnou Anna Maccianti, unha soprano lírico-lixeira (mesmo máis lixeira que lírica) florentina que fixo unha notable carreira por teatros italianos e europeos (Viena, Liceu, Amsterdam, Roma, Nápoles, Turín, Munich, entre outros), pouco lembrada pero que moi probablemente nos nosos días sería unha estrela da lírica. Pola rede pódese atopar o soberbio dueto do terceiro acto de ambos, uns anos máis tarde, nunha función en Piacenza. Serve para imaxinar o elevado nivel que tivo a miúdo a ópera na Coruña. Kraus, é sabido, non se ía ao Fa4 senón que exhibía a frescura da súa Reb4 a plena voz, que conseguiron mesmo convencer ao sempre esixente Riccardo Muti cando o dirixiu na gravación discográfica da ópera, xunto á Caballé (quizais nunha aproximación tardía á Elvira).

Tiveron que pasar case cincuenta anos para que outro intérprete canario se calzara o traxe de Arturo. Na tempada 2009, o festival coruñés entregaba o rol a unha aposta moi persoal da dirección artística: Celso Albelo. Aínda como promesa, a un paso de consagrarse como un dos mellores tenores do momento no seu repertorio, Albelo levaba debaixo do brazo o seu Fa4. E nun escenario como o inmenso Palacio da Ópera, Arturo deixou atónitos aos presentes ao proclamar o seu 'l'ire freenatEEEE' en toda a súa inmensidade, provocando unha apoteose que aínda hoxe lémbrese entre os afeccionados. Nacera unha estrela, que recolleu o seu primeiro froito en forma de premio ao mellor cantante revelación dese ano.

Entre un e outro non houbo un deserto de silencio. Tamén outros tenores asumiron o papel, como o italiano Umberto Grilli, no festival de 1970,

un intérprete nada desdeñable que conseguiu facerse un oco como compañeiro habitual de señoras da talla de Leyla Gencer, Mirella Freni ou Renata Scotto. Grilli podería non ser un gran estilista, pero desempeñaba un agudo rutilante e fácil que encantaba aos públicos máis fervorosos. Flanqueábano Milena do Piva, outra soprano hoxe esquecida pero que aínda fixo carreira por teatros europeos (cantou leste mesmo papel no Liceu) e Franco Bordonni, un barítono habitual na Coruña naqueles anos. En 1985 volveron "I Puritani", nesta ocasión protagonizados polo tenor aragonés Santiago Sánchez Jericó, outro dos nosos 'esquecidos'. Bordonni (de novo) e Mariña Bolgan --unha soprano que gañou o Viñas en 1982 e que levou o seu Elvira ata o Met en 1991-- completaban o cast.

Regresemos ao principio. Esta noite todo está preparado para que Xabier Anduaga escriba novos capítulos desa traxectoria de éxito que, á súa curta idade, xa leva percorrida. Sabe que é cantar na Coruña e ser premiado por iso. A Asociación Opera XXI concedeulle este ano o galardón ao mellor novo intérprete das tempadas españolas, un 'Goya' da lírica que non fai senón recoñecer a un artista emerxente, en sintonía co decidido pola crítica internacional ao concederlle o Opera World ao mellor cantante novo. O pasado ano deu unhas pinceladas do seu talento xunto a Jessica Pratt. Agora enfróntase a Arturo, un desafío que lle expón a Coruña e que aceptou de bo grado. Intúese a ambición, agrádese a xenerosidade. Ao fondo, o trono de Rubini. É a hora de cantar. 'A che, ou cara'.

* Estas notas reproducen pasaxes do libro Gregory Kunde. Unha vida para cantala (Sial Pigmalión, 2019), do mesmo autor.

Jessica Pratt

Soprano

Aclamada polo New York Times como unha soprano de "son brillante, notas altas libres e fáciles, e áxil coloratura dentro da súa graza lírica", Jessica Pratt está considerada como unha das principais intérpretes actuais dalgúns dos repertorios máis desafiantes do bel canto.

Desde o seu debut europeo en 2007 como "Lucia di Lammermoor" Jessica Pratt actuou en teatros de ópera e festivais como o Metropolitan Opera de Nova York, o Teatro alla Scala de Milán, o Gran Teatre Liceu de Barcelona, a Ópera de Zúric, a Deutsche Oper de Berlín, a Ópera Estatal de Viena e o Royal Opera House Covent Garden, traballando con directores como Daniel Oren, Nello Santi, Kent Nagano, Sir Colin Davis, Giacomo Sagripanti, Gianandrea Noseda, Carlo Rizzi, Roberto Abbado, Wayne Marshall e Christian Thielemann.

Jessica ten un repertorio de máis de 30 papeis diferentes, dos cales o máis popular é Lucia Ashton de "Lucia di Lammermoor" de Gaetano Donizetti, que interpretou en máis de 27 producións, seguido de Amina de "La Sonnambula" de Vincenzo Bellini e Elvira de "I Puritani" do mesmo compositor. Tamén se especializa no repertorio rossiniano, sendo unha invitada frecuente do Festival de Ópera de Rossini en Pésaro; Jessica subiu ata o de agora ao escenario en 12 papeis rossinianos incluíndo os papeis principais de "Semiramide", Armida, Adelaide di Borgogna, ou máis recentemente, Desdémona en "Otello", no Gran Teatre do Liceu de Barcelona, e Rosina en "O barbeiro de Sevilla" en Area dei Verona.

Os seus próximos compromisos inclúen o seu regreso ao Metropolitan de Nova York, en "Cincenta", "I Puritani" en ABAO Olbe, e "La Sonnambula", en forma de concerto, no Teatro dei San Carlo.

Outro compositor co que Jessica é particularmente afín é Gaetano Donizetti. Jessica debutou na Scala coa Curmá Donna en "Convenienze ed Inconvenienze Teatrali" e máis tarde regresou para interpretar o papel principal de "Lucia di Lammermoor". Recentemente engadiu catro novos títulos de Donizetti ao seu repertorio: "A filla do rexemento" con Ópera das Palmas, "Don Pasquale" con ABAO en Bilbao, "L' elisir d'amore" co Gran Teatre do Liceu de Barcelona e o papel principal de "Rosmonda d'Inghilterra" en forma de concerto para Opéra di Firenze e logo escenificada e filmada para un DVD co Festival Donizetti de Bergamo onde foi convidada esta tempada para ser a artista en residencia e actuará nun concerto de gala e no papel principal de "Elisabetta no Castello de Kenilworth".

A súa discografía inclúe gravacións en CD de "Otello" de Rossini, "A sposa dei Messina" de Vaccai, "Rosmonda d'Inghilterra" de Donizetti, "Giovanna d'Arco" de Verdi e aparece en "Belcanto Bully" de Naxos. As gravacións en DVD/ Blu-Ray inclúen a "Giovanna d'Arco" do Festival Vale d'Itria, "Adelaide dei Borgogna", "Ciro en Babilonia" e "Aureliano in Palmira" do Festival de Ópera de Rossini, o "Concerto de Gala de Aninovo" de 2012 e "A sonnambula" de Bellini do Teatro da Fenice de Venecia, a "Rosmonda d'Inghilterra" de Donizetti do Festival Donizetti de Bérgamo e "Lle Convenienze ed Inconvenienze Teatrali" do Teatro alla Scala de Milán. En 2016 o seu primeiro álbum en solitario "Serenade" foi lanzado por Opus Arte. Os próximos lanzamentos inclúen un DVD de "Lucia di Lammermoor" de Ronconi co Teatro dell'Opera de Roma, dirixido por Roberto Abbado e un álbum de escenas tolas de belcanto coa Ópera e o Coro de Florencia baixo a dirección do Mestre Fabio Luisi.

Xabier Anduaga

Tenor

Novo tenor lírico-lixeiro nado en San Sebastián, en 1995. Froito dos seus temperáns estudos musicais de canto e piano, comeza a cantar como solista no Orfeón Donostiarra con tan só quince anos. Fórmase no Conservatorio Superior de Música do País Vasco, Musikene e comeza os seus estudos de canto coa soprano Elena Barbé. Completa a súa formación recibindo clases maxistras da man de grandes intérpretes como Alberto Zedda, Ana Luisa Choia, Ernesto Palacio ou Juan Diego Flórez.

En 2016 foi seleccionado polo mestre Alberto Zedda para formar parte da Accademia Rossiniana de Pésaro onde fixo o seu debut operístico interpretando ao Cavalier Belfiore da ópera "A viaxe a Reims".

O seu recoñecemento chegou tras o Concurso de Canto Tenor Francisco Viñas, onde recibiu cinco premios e foi notablemente aclamado polo público e a crítica.

As últimas tempadas levaron a Xabier ao Théâtre des Champs Elysées, con Roberto Abbado como Lord Arturo ("Lucia di Lammermoor"). Debutou como o Conte di Almaviva ("O barbeiro de Sevilla") en Ancona e no teatro Mikhailovsky de San Petersburgo, e cantou Ramiro ("A Cincenta") na AGAO de España, "A Petite Messe Solennelle" de Rossini, no Auditorio Nacional de Madrid, Fenton ("Falstaff") coa BFO e Ivan Fischer, en Müpa Budapest, Lindoro ("A italiana en Alxer") no Teatro Colón de Buenos Aires, o Cavalier Belfiore ("A viaxe a Reims") no Musikverein de Viena.

Nos últimos anos, actuou como Ernesto ("Ricardo e Zoraida") no Rossini Opera Festival de Pésaro, como Leicester ("O castelo de Kenilworth") e Gennaro ("Lucrezia Borgia") no Donizetti Opera Festival baixo a dirección de Riccardo Frizza; como Don Ramiro ("A Cincenta") no Teatro Verdi de Padua e na Hamburgische Staatsoper; como o Conte di Almaviva ("O barbeiro de Sevilla") na Opéra National de París, no Centro Nacional das Artes Escénicas de Pequín, no Teatro Rexio de Parma e na Ópera de Rouen; como Nemorino en "O elixir de amor", no Teatro Principal de Palma de Mallorca, como Lindoro ("A italiana en Alxer") no Teatro Rexio de Turín, como Arturo en "Lucia di Lammermoor" no Palau de les Arts de Valencia, e como Ferrando no Teatro da Maestranza de Sevilla en "Così fan tutte". Ademais, actuou en París, onde apareceu no recital Lles Grandes Voix - Lles Grandes Solistes con Maciej Pikulski; cantou unha Gala Bel Canto na Philharmonie, un recital en solitario no New Town Hall de Praga, e o tradicional Concerto de Aninovo no Teatro A Fenice. Máis recentemente, debutou na Ópera das Palmas ("A Cincenta") e no Teatro Real ("Viva a mamma"), e cantou en concerto co Mestre Pappano e a Orchestra dell'Accademia Nazionale dei Santa Cecilia.

En xullo de 2019 foi nomeado gañador do Primeiro Premio do Concurso de Canto Operalia, e en 2021 recibiu un Premio Internacional de Ópera como Mellor Cantante Revelación.

Os seus próximos plans inclúen "Lakmé", no Teatro Real, "O barbeiro de Sevilla" en Menorca, os debuts da casa con Bayerische Staatsoper ("Lucia di Lammermoor"), Royal Opera House ("Don Pasquale") e Teatro di San Carlo ("O barbeiro de Sevilla").

Imaxe: Elena Cherkashyna

Gerardo Bullón

Barítono

Nado en Madrid, estuda Canto con Virginia Prieto, Julián Molina, Daniel Muñoz e Ricardo Muñiz. Tras licenciarse en Dereito, estuda na Escola Superior de Canto de Madrid e Arte Dramática.

Traballa como solista xunto a directores como Nicola Luisotti, Ivor Bolton, Óliver Díaz, Guillermo García Calvo, Jordi Bernácer... así como directores de escena como Graham Vick, Robert Wilson, Deborah Wagner, Gustavo Tambascio, José Carlos Praza, Anxo Montesinos, Eduardo Bazo...

Interpreta importantes papeis tanto do repertorio operístico ("Gianni Schicchi", "Rigoletto", "Carmen", "Così fan tutte", "O elixir de amor", "O barbeiro de Sevilla", "A xardineira finxida"...) como de zarzuela ("A Revoltosa", "O dúo da Africana", "A galiña cega", "Luisa Fernanda", "O Barquillero", "A Chulapona", "O bateo", "Auga, sobres de azucre e augardente"...).

Ao longo destes anos, a súa colaboración co Teatro da Zarzuela de Madrid é moi intensa, converténdose nun cantante habitual deste coliseo madrileño. Participa nas producións "A verbena da Pomba", "Marina", "Curro Vargas", "Black o Pallaso", "A Gran Duquesa de Gerolstein", "Os diamantes da coroa" (Madrid, Valladolid, Oviedo e Selecta), "O gato montés" e máis recentemente, "Tres sombreiros de copa" e "Benamor".

En 2017 pisa por primeira vez o escenario do Teatro Real de Madrid en dúas producións, "Billy Budd" de Britten e "O gato con botas" de Montsalvatge.

En anos posteriores volve a este teatro en "Street scene" de Kurt Weill, produción que repite na Ópera de Montecarlo en 2020, "O teléfono de Menotti", "Turandot" e "Tosca".

Destes últimos anos destacan tamén "Il finto xordo" de Manuel García na Fundación Juan March de Madrid e en Bilbao, a súa colaboración coa tempada operística da Coruña en "Don Giovanni" e o seu debut no Gran Teatre do Liceu de Barcelona como o Barone Douphol de "A Traviata".

Proximamente asumirá por primeira vez o papel de Sharpless de "Madama Butterfly" no Teatro da Maestranza de Sevilla e novas colaboracións co Real e a Zarzuela de Madrid..

Luiz-Ottavio Faria

Baixo

Luiz-Ottavio Faria fixo o seu debut operístico co papel principal de Tom, en "Un baile de máscaras", xunto ao lendario tenor Carlo Bergonzi, Fernando Teixeira e Stefka Evstatieva, dirixidos polo Mestre Isaac Karabtchevsky no Theatro Municipal do Rio de Janeiro e no Theatro Municipal de Sao Paulo. Desde o seu prometedor debut, a carreira do distinguido baixo no campo dos concertos e a ópera levoulle por todo o mundo, especialmente Europa, Estados Unidos, Canadá, México e Brasil. Tras os seus estudos na Juilliard School of Music, gañou varios premios importantes de concursos de canto e fundacións musicais nacionais e internacionais, como o 23º Concurso nacional Carmen Gomes (1988), o premio Bass Guilherme Damiano, a bolsa da Juilliard School (1989), a Fundación William Randolph Hearst, Die Meistersinger (Aims), Austria (1994), Opera Index, o concurso vocal da YWCA, o concurso da Gran Ópera de Búfalo (1995), o concurso de canto vocal da Ópera Estatal de Nova Jersey e o concurso vocal Lola Hayes (1996). Tamén recibiu o premio da Fundación William Matthews Sullivan (1997).

Recentemente, Faria fixo un debut triunfal e unha actuación aclamada pola crítica no papel protagonista de Banquo, en "Macbeth", no Teatro Alla Scala de Milán, e Marcel en "Os Hugonotes" de Meyerbeer, no Carnegie Hall, coa Orquestra da Ópera de Nova York, onde atraeu por primeira vez a atención internacional e foi admirado tanto polo seu real e maxestosa voz de baixo como pola súa capacidade interpretativa.

O repertorio de Faria abarca desde Séneca (en "A coroación de Popea"), ata o sumo sacerdote dos hebreos, Zacarías (en "Nabucco", de Verdi). As súas xa vastas interpretacións operísticas, de máis de 30 papeis, inclúen Ramfis e Rey, ("Aida"), Sparafucile, ("Rigoletto"), Alvisé ("A Gioconda"), Tom ("Un baile de máscaras"), Banquo ("Macbeth"), Ferrando ("Il Trovatore"), Sarastro ("A Fruta Máxica"), e Colline ("A Bohème"), entre outros.

Futuros compromisos destacados para Luiz- Ottavio Faria para a tempada 2020-2021 inclúen: "A carreira do libertino" (Truelove), no Theatro Municipal de São Paulo, baixo a dirección de Roberto Minczuk e dirección de escena de Jorge Takla; "Rigoletto" (Sparafucile), no Teatro Solís de Montevideo, baixo a dirección de Martín Jorge e dirección escénica de Jorge Takla; o Concerto de Gala de Beethoven "Missa Solemnis Opus 123", do Mestre Dima Slobodeniouk, e "Ascenso e caída da cidade de Mahagonny", de Kurt Weill (Dreieinigkeitsmoses), no Teatro Reggion di Parma e no Teatri di Reggio Emilia, dirixida por Christopher Franklin e polo Mestre Henning Brockhaus.

Nicole Brandolino

Mezzosoprano

Unha das novas mezzosoprano italianas máis interesantes, Nicole Brandolino xa actuou nalgúns dos escenarios máis importantes de Italia e do mundo, como o Teatro alla Scala, o Teatro dell'Opera di Roma, o Teatro Rexio de Turín, o Teatro Municipal de Piacenza, o Festival de Rávena, o Teatro Pavarotti de Módena, ou o Teatro Carlo Felice de Xénova, baixo a batuta, entre outros, de Riccardo Chailly, Daniele Gatti, Gianandrea Noseda, Donato Renzetti, Federico Maria Sardelli e Roberto Rizzi Brignoli, e a dirección de Daniele Abbado, Alvis Hermanis, Mauro Avogadro e Leo Nucci.

En 2018/19 protagoniza "Rigoletto" para a tempada de apertura do Teatro dell'Opera di Roma baixo a dirección de Daniele Abbado e a dirección de Daniele Gatti.

É Teresa en "A Sonnambula", no Teatro Rexio de Turín, en abril de 2019, e Suzuki en "Madama Butterfly" con Amarilli Nizza e Fabio Armiliato, en maio de 2019 no Teatro Politeama de Catanzaro. En 2017 protagoniza o papel de Segunda Dama en "A fruta máxica", no Teatro Rexio de Turín, e actúa como única voz solista no maxestoso Teatro Romano Antigo de Plovdiv (Bulgaria) para a inauguración da tempada Opera Open 2017 cantando "Orfeo e Eurídice", Preziosilla en "A forza do destino" de Giuseppe Verdi coa Orquestra do Teatro Carlo Felice. Este ano marca tamén un importante debut en semiescena en "Werther" e "Carmen" en China.

O 7 de decembro de 2016 é Kate Pinkerton, papel crave e ampliado na primeira versión de 1904 de "Madama Butterfly" con motivo da inauguración da tempada teatral na Scala de Milán, dirixida por Riccardo Chailly. O espectáculo foi retransmitido en directo en todo o mundo e, só en Italia, foi seguido por 6 millóns de espectadores e posteriormente editado en DVD- Blu-ray para DECCA records.

Na tempada 2015/16 inaugurou a tempada dos teatros de Piacenza, Rávena e Módena con "O amigo Fritz" de Mascagni no papel de "Beppe, o xitano", baixo a dirección de Donato Renzetti e Leo Nucci, obtendo un gran éxito de crítica pola súa facilidade escénica de timbre e de emisión.

Dirixida por un dos maiores expertos en música antiga e barroca, Federico Maria Sardelli, Nicole cantou o "Gloria" de Vivaldi na Igrexa de San Filippo de Turín, no marco do Festival Europa Cantat, XVIII edición.

Apreciada na industria discográfica, conta xa con importantes colaboracións, como a realizada co oscarizado Luís Bacalov e a Orquestra Filarmónica de Montecarlo, e a produción de Warner Classics "Fiamma do Belcanto" na que Nicole fai dúo con Diana Damrau baixo a dirección de Gianandrea Noseda e a orquestra do Teatro Rexio dei Torino. Gañadora de premios internacionais (V edición do Concurso lírico internacional "Salvatore Licitra"), foi a única Mezzosoprano na Final do Concurso Tenor Viñas 2018. É finalista, entre corenta cantantes de todo o mundo, seleccionados por Plácido Domingo para participar no prestixioso Concurso OPERALIA 2018, en Lisboa.

Paralelamente á súa carreira operística, cultiva un gran interese polo repertorio de cámara, por exemplo, os Lieder de Brahms, xunto a Giacomo Fuga ao piano e Enrico Carraro en viola.

Nicole comezou os seus estudos musicais coa soprano Susanna Rigacci, a voz das composicións de Ennio Morricone. Se graduó no Conservatorio de Turín e o seu adestrador é Umberto Ginanni, barítono do Teatro Rexio de Turín.

Entre as súas últimas actuacións destaca o seu papel de Fenena en "Nabucco", no Théâtre du Passage de Neuchatel, Suíza (2020 e 2021).

Pedro Martínez Tapia

Baixo

Natural da Coruña, obtén o Título Profesional de Piano en 2006 no Conservatorio da súa cidade e comeza os seus estudos de Canto. Posteriormente trasládase a Madrid para estudar na Escola Superior de Canto, onde obtén o Título Superior en 2012 sendo alumno de Manuel Cid. Ao longo destes anos foi alumno de P. Carballido, M. J. Ladra, Juan Lomba ou Julián Molina, e recibiu clases maxistras de mestres como Bruno de Simone, Alberto Zedda, E. López Banzo ou Renata Scotto, entre outros. Complementa a súa formación coa diplomatura en Ciencias da Educación na Universidade da Coruña.

Na actualidade é Director da Coral Polifónica O Eco. Traballou en escenarios como o Teatro Colón, o Teatro Rosalía de Castro, o Palacio da Ópera da Coruña, o Teatro Cervantes de Málaga, o Teatro Jovellanos de Xixón, o Teatro Afundación / García Barbón (Vigo) e o Auditorio Martín Códax de Vigo, o Auditorio de Galicia, de Santiago de Compostela, na Catedral St. Martin de Bratislava, ou no Academy Theater de Xangai.

Resultou semifinalista no IV Concurso Internacional de Música Antiga de Gijón. Cantou a "Misa de Requiem" de Faurè, a "Misa da Coroación" de Mozart, o "Oratorio de Noël" de C. Saint Saens, a "Messa dei Gloria" de Puccini, a "Misa en Sol maior" de Schubert, a "Petite Messe Solennelle" de Rossini, o "Magnificat" de Vivaldi, o oratorio "Come ye sons of art" de Purcell, ou a "Cantata BWV 211" ("do café") de J. S. Bach.

En repertorio de zarzuela, interpretou "A Gran Vía" de F. Chueca, "A Rosa do Azafrán" de J. Guerrero, "A Revoltosa" de R. Chapí, "O Barberillo de Lavapiés" de F. A. Barbieri, ademais de numerosos recitais. En materia operística, participou como solista en títulos como: "Dido e Eneas" de Purcell, "A Guerra dos Xigantes" de Durón, "The Medium" de Menotti, "Inés e Bianca" de M. do Adalid, "Mariña" de E. Arrieta, "A fruta máxica" de Mozart, "O barbeiro de Sevilla" e "Il Signor Bruschino" de Rossini, "Lucrezia Borgia" de Donizetti, "A Sonnambula" de Bellini, "Tosca", "Gianni Schicchi" e "Madama Butterfly" de Puccini, "Un baile de máscaras", "Rigoletto" ou "Macbeth" e "A Traviata" de Verdi.

Cantou acompañado de conxuntos como a Orquestra Sinfónica de Galicia, Orquestra Filarmónica de Málaga, Orquestra Vigo 430, Real Filharmonía de Galicia, Orquestra de Cámara, Orquestra Gaos ou as Bandas Municipais da Coruña e Pontevedra, e pianistas da talla de Manuel Burgueras, Rubén Fernández Aguirre, Borja Mariño, Jorge Robaina, Afasto Amoedo, Ludmila Orlova ou Gabriel López; e baixo batutas como as de R. Tébar, A. Yurkevich, M. Panni, J. Pons, M. *Á. Gómez-Martínez, M. Coves, D. García, S. Vázquez, F. Briones, V. Alberola, M. van Bree, R. Agulló, R. Groba ou J. Gómez. Foi dirixido escénicamente por E. Sagi, M. Pontiggia, J Font (Els Comediants), Nacho García, E. Corbacho, X. M. Rabón, C. Juri ou D. Carvajal.

Enrique Alberto Martínez

Tenor

Comeza os seus estudos musicais en 1996 na especialidade de tuba. Obtén o título profesional deste instrumento estudando paralelamente canto con Yolanda Montousé, Manuela Soto, Helmut Lips, Claudia Rondelli, François- Nicolas Gelstot e Richard Lewi.

Ingresa no Conservatorio Superior de Vigo na especialidade de canto estudando con D. José Antonio Campo Edesa.

É dirixido por Hervé Niquet na ópera "Lle Entroido et a Folie", nunha produción da Académie Baroque d'Ambronay e o Centre de Musique Baroque de Versailles.

Recibe clases do Mestre Alberto Zedda no 2015, ano no que finaliza a súa licenciatura no conservatorio Superior de Vigo.

Recibe o primeiro galardón por unanimidade nos premios á excelencia musical 2015, organizados pola Fundación Mans-Paideia co que realiza a gravación dun disco rexistrando obras na súa maioría inéditas de compositores contemporáneos galegos.

É convidado ao Primeiro Ciclo Lírico da Cidade de Ourense, ofrecendo un concerto xunto á pianista Beatriz Calbo, participando tamén no seu concerto de clausura cun repertorio de fusión lírico-jazz xunto ao Lucía Martínez Quartet.

Participa co ensemble Vertixe Sonora en espectáculos performáticos como Entre(hu)ecos, xunto á soprano Maribeth Diggle e a performer Loreto Martínez Troncoso, ou na estrea da ópera "Euphoria" no Centro Galego de Arte Contemporánea CGAC.

Entre outros interpretou os roles de Conde Almaviva ("O barbeiro de Sevilla"), Ferrando ("Cosí fan tutte"), Lamparilla ("O barberillo de Lavapiés"), Julián ("A Verbena da Pomba"), Professor di Folie ("Lle Entroido et a Folie").

Aborda repertorio de Lied e música sacra como "Dichterliebe" (Schumann), "Lles illuminations" (B. Britten), "Quattro canzoni d' Amaranta" (F. P. Tosti) e outros autores como Bach, Haendel, Mendelssohn, Mozart, Karl Orff ou Arbo Pärt en obras como "Misa en Se menor" de Bach, no espectáculo de Jose Antonio Campo "Bach, a alegría móvese", dirixida por Diego García, a Cantata "Ah crudel nel pianto mio" de Haendel coa nova orquestra Juan Crisóstomo Arriaga, dirixida por Emilio Lede, a cantata "ich habe genug" coa orquestra 430 de Vigo, a "Misa da Coroación" de Mozart, dirixida polo Mestre Arthur María Pinho, ou a recente adaptación ao galego dos "Carmina Burana" de Orff dirixida por Manuel Touceda.

Cantou en salas como Ópera Comique de París, na Ópera Nacional de Bucarest, Teatr Wielki de Varsovia, Grand Théâtre de Reims, e nos teatros de Lyon, Grenoble, Toulouse, Sibiu ou Valladolid.

Giacomo Sagripanti

Director Musical

Ganador dos premios Ópera 2016 como mellor director novo, está considerado como un dos directores máis interesantes da súa xeración no panorama internacional.

Foi convidado polos teatros de ópera máis importantes do mundo, como a Ópera de París, a Bayerische Staatsoper, a Deutsche Oper Berlin, o Teatro Bolshoi, a Staatsoper Hamburg, a Opernhaus Zürich, o Palau de l'Arts Reina Sofía, a Wiener Staatsoper, e por algúns dos Festivais máis importantes (ROF Pesaro, Glyndebourne...), espertando sempre a atención de crítica e público.

Ten unha actividade sinfónica regular con orquestras como a RAI de Turín, a WDR de Colonia, o Capitole de Toulouse, a Haydn dei Bolzano e Trento, ou a Münchner Rundfunkorchester.

Leste mesmo verán foi o encargado de inaugurar o Festival Rossini de Pésaro cunha aclamada produción de "Moisés e Faraón", onde obtivo un gran éxito de crítica.

Futuros compromisos inclúen "Don Pasquale", "Werther" e "Anna Bolena" na Wiener Staatsoper; "I Puritani" no Teatro San Carlo; "A Traviata" e "Don Pasquale" na ROH Londres; e "Rigoletto" na Ópera de París.

Orquesta Sinfónica de Galicia

Creada en 1992 polo Concello da Coruña, cidade en cuxo Palacio da Ópera ten a súa sede, a Orquesta Sinfónica de Galicia (OSG) é unha das agrupacións orquestrais de maior proxección en España ademais dunha marca internacional con seguidores nos cinco continentes a través da súa canle de Youtube.

A OSG, cuxo director titular desde a tempada 2013-14 é Dima Slobodeniouk e Víctor Pablo Pérez o seu director honorario, foi orquesta residente do Festival Rossini de Pésaro de 2003 a 2005 e do Festival Mozart da Coruña desde a súa creación en 1998. Ademais, a súa presenza nacional e internacional foi constante, con concertos nas mellores salas en España e con varias xiras por Alemaña e Austria. En 2007 realizou unha xira por América do Sur —con concertos en Chile, Arxentina, Brasil, Uruguai e Montevideo—, a finais de 2009 presentouse na histórica sala do Musikverein de Viena e en 2016 ofreceu dous concertos nos Emiratos Árabes.

Tanto para os seus concertos internacionais como para os seus programas de abono a OSG conta con solistas como Anne-Sophie Mutter, Isabelle Faust, Maurizio Pollini, Krystian Zimerman, Grigory Sokolov, Frank Peter Zimmermann, Maria Joao Pires, Elisabeth Leonskaja, Dmitri Sitkovetsky, Stefan Dohr, Alica Sara Ott, Gil Shaham, Sarah Chang, Leonidas Kavakos, Arcadi Volodos, Mischa Maisky, Javier Perianes ou Christian Lindberg entre outros moitos.

Con ela cantaron Bryn Terfel, Ewa Podles, Plácido Domingo, Juan Diego Flórez, Simon Lestes, Leo Nucci, Alfredo Kraus, Teresa Berganza, María Bayo, Ainhoa Arteta, Mirella Freni, Ann Murray, Amanda Roocroft, Ildar Abdrazakov, Hildegard Behrens, Eva Marton, Giuseppe Giacomini, Philip Langridge, Carlos Chausson, Raúl Giménez, Isabel Rey, Carlos Álvarez, Ana María Sánchez ou Giuseppe Sabbatini, e sempre baixo a batuta de mestres como Gutavo Dudamel, Lorin Maazel, Eliahu Inbal, Neville Marriner, Michail Jurowski, Ton Koopman, Guennadi Rozdestvenski, Libor Pesek, Maurizio Pollini, Christoph Eschenbach, James Judd, Stanislaw Skrowaczski, Richard Egarr, Daniel Harding, Jesús López Cobos, Osmo Vänskä, Alberto Zedda, Yoav Talmi, Raymond Leppard, Carlo Rizzi, Josep Pons, John Nelson, Gianandrea Nosedá, Ron Goodwin ou Manfred Honeck entre outros.

Na súa discografía para selos como Deutsche Gramophon, Sony, BIS, EMI, DECCA, Koch, Naïve, BMG e Arts figuran nomes como os de Juan Diego Flórez, Kaori Muraji, Peter Maag, Antonio Meneses, Iván Martín, Manuel Barrueco —con quen foi nomeada ao Grammy 2007 polo mellor álbum clásico do ano—, María Bayo, Plácido Domingo, Juan Pons ou Ewa Podles entre outros.

A OSG converteu a súa canle de Youtube no máis visto do sector en España e un dos máis visitados a nivel europeo: con máis de oitenta e tres mil subscritores os vídeos da OSG superan os trece millóns de visualizacións no último ano desde un total de 227 países. O éxito internacional da súa canle e as retransmisións en streaming HD iniciadas na tempada 14-15 supuxeron o seu nomeamento ao Classical: Next Innovation Award 2015.

A OSG foi premiada coa Medalla de Ouro da Real Academia Galega de Belas Artes e é Premio Cultura Galega dá Música 2010.

A OSG está financiada polo Concello da Coruña, a Xunta de Galicia e a Deputación da Coruña.

Fernando Briones

Director do Coro Gaos

Comeza os seus estudos musicais no Conservatorio Superior de Música da Coruña con Rodolfo García Alonso, onde obtén o Título Superior de Guitarra. Estuda Dirección de Orquestra na ESMUC cos Mestres Lutz Köhler e Salvador Brotons obtendo as máximas cualificacións. Completa os seus estudos de dirección coral con Maite Oca, Juan Luís Martínez, Josep Ramón Gil- Tárrega, Lluís Vila Casañas, Elisenda Carrasco, Javi Busto, Laslo Heltay ou Martin Schmidt, e de dirección de orquestra con Salvador Mais e Jörg Bierhance no Konservatorium Wien University, Donato Renzetti e Dario Lucantoni na Accademia Musicale Pescarese, Miguel A. Gómez Martínez co que, ademais, traballa como asistente e, sobre todo, co Mestre Alberto Zedda, a quen asiste nas súas últimas producións.

É director titular da Orquestra e Coro Gaos desde a súa creación en abril de 2009 coa que desenvolve unha intensa actividade concertística, acompañando a un gran número de solistas entre os cales destacan Cristina Gallardo- Dômas, Ainhoa Arteta, Borja Quiza, Celso Albelo, Mariola Cantarero, Juan Jesús Rodríguez ou Francisco Corujo. Así mesmo, obtén o Primeiro Premio no XIII Concurso Nacional de Corais "Antonio José" celebrado en Burgos, o Segundo premio no XXXII Certame Internacional "Villa de Avilés" e no XLV Certame Coral de Ejea de los Caballeros, Premio do Público do 63º Certame de Habaneras e Polifonía de Torrevieja e Segundo premio no Gran Premio Nacional de Canto Coral 2017, Primeiro Premio do VI Certame Coral de Arbo e Premio á mellor interpretación da obra obrigada (2018).

En 2011 grava para o selo discográfico Verso o Cd "Lela" (VRS2103) con cancións galegas orquestradas polo compositor Juan Durán.

Dirixe a Taipei Philharmonic Orchestra e a Taipei Chinese Orchestra, no marco do 2015 TCO International Conducting Competition celebrado en Taipei (Taiwan). En maio de 2017 dirixe á Kósovo Philharmonic Orchestra no marco do Festival Remusica 2017 (Prishtina). É convidado durante as tempada 2018 e 2019 a dirixir a Kósovo Philharmonic Orchestra and Choir. Foi convidado a dirixir á Orquestra Sinfónica do Cairo en 2019. En 2020 dirixe a nova produción da verbena da Pomba da Tempada Lírica da Coruña na que se inclúen dúas galas líricas con artistas da talla de Sondra Rodvanosky, Carlos Álvarez, Simón Orfila, Alejandro Roy, Borja Quiza, Carol García ou Vanessa Goikoetxea, entre outros. En novembro dese mesmo ano dirixe "Pagliacci" e "Cavalleria rusticana" no Festival de Ópera de Forteventura.

Actualmente compaxina a súa actividade concertística coa docencia na cátedra de dirección do CSM A Coruña, así como a de pianista do barítono Borja Quiza.

Coro Gaos

O Coro Gaos nace en outubro de 2010 como continuación do proxecto da Orquestra Gaos. Está constituído por unhas 50 voces e todos eles teñen unha ampla experiencia en diferentes coros da comunidade galega. A súa actividade repártese entre o repertorio a cappella e a música sinfónico-coral, cunha especial énfase na ópera, participando anualmente nas producións da tempada coruñesa. Desde a súa creación organiza ciclos de concertos e realiza xiras polo territorio nacional e internacional destacando, entre outras, a súa participación no 49º Festival Internacional de canto coral de Barcelona, e os concertos realizados no Festival de Música Relixiosa de Guimarães.

Obtén o Primeiro Premio no XIII Concurso Nacional de Corais Antonio José, celebrado en Burgos (2014), o Segundo Premio no XXXII Certame Coral Internacional Vila de Avilés (2015), o Segundo Premio no XLV Certame Coral de Ejea de los Caballeros (2016), o Premio do Público no 63º Certame Internacional de Polifonía e Habaneiras (Torrevieja), o Segundo Premio no Gran Premio Nacional de Canto Coral celebrado en Villanueva de la Serena (2017) e o Primeiro Premio e Premio á mellor interpretación da obra obrigada no VI Certame Coral Vila de Arbo (2018). Ademais, participa no Gran Premio Nacional de Canto Coral celebrado en Burgos (2014), o Segundo Premio no XXXII Certame

Coral Internacional Vila de Avilés (2015), o Segundo Premio no XLV Certame Coral de Ejea de los Caballeros (2016), o Premio do Público no 63º Certame Internacional de Polifonía e Habaneiras (Torrevieja), o Segundo Premio no Gran Premio Nacional de Canto Coral celebrado en Villanueva de la Serena (2017) e o Primeiro Premio e Premio á mellor interpretación da obra obrigada no VI Certame Coral Vila de Arbo (2018). Ademais, participa no Gran Premio Nacional de Canto Coral celebrado en Burgos (2018) onde recibe fantásticas valoracións. En novembro de 2019 participa no 51º Certame Coral de Tolosa competindo con coros de todo o mundo e realizando concertos en diferentes localidades do País Vasco.

En setembro de 2015 pon en marcha un novo proxecto: os minigaos, dous coros infantís cos que inculcar desde a base a paixón pola música e o canto coral, e que conta xa con 60 nenas e nenos. En setembro de 2018 completa a familia coral co Coro Gaos Xove. Fernando Briones é o director-fundador do Coro Gaos.

Coro Gaos

SOPRANOS

1. Amanda Pinos
2. Ana Calvo
3. Beatriz Freijido
4. Charlene Harriswangler
5. Daniella Chiacchio
6. Iria Fernández
7. Jessica de Araújo
8. Laura Candame
9. María Cernadas
10. María Miller
11. Paula Cadahía
12. Xiana Insua

ALTOS

13. Abigail Leal
14. Ana Carrasco
15. Gracia Rodríguez
16. Luisa Marcos
17. Mabel Carreira
18. María Jiménez
19. Mariluz Gil
20. Paula Pérez
21. Penélope di Pietro
22. Sabela Senn
23. Sara Gil

TENORES

24. Carlos Montes
25. Diego Seoane
26. Eloy Vázquez
27. Iago González
28. Ignacio Delgado
29. Javier Gutiérrez
30. Luis Varela
31. Maikol Cabana
32. Miguel Díaz
33. Víctor Beneito
34. Xose Píriz

BAIXOS

35. Antonio Facal
36. Carlos Pereira
37. Gabriel Graña
38. Gonzalo Bazarra
39. Jorge García
40. Miguel Nó
41. Rubén Piñeiro
42. Xabi Doural
43. Xose Píriz

XUNTA DIRECTIVA DE AMIGOS DA ÓPERA DA CORUÑA

Presidenta

Natalia Lamas Vázquez

Vicepresidente

José María Paz Gago

Secretaria

María Luisa Iglesias López

Tesorera

Carmen Granados Cabezas

Vogais

Luis Loureiro Ínsua José M. Fuciños Sendín

EQUIPO TÉCNICO

Administrativa

Ana Isabel Díaz Loureiro

Producción

Nuria García Montiel

Director Artístico da Programación Lírica de A Coruña

César Wonenburger

A Asociación Amigos da Ópera de A Coruña é membro de

www.amigosoperacoruna.org - <https://www.facebook.com/Amigosoperacoruna>

Próximos espectáculos

ÓPERA

***El Reflejo*, Viernes 10 de setembro, Teatro Colón de A Coruña (20h.)**

Estíbaliz Veiga, actriz; Virginia Tola, soprano; Alfredo Abbati, piano; Emilio López, dirección de escena.

***Pagliacci (Pallasos)*, de Ruggero Leoncavallo, Venres 24 e Domingo 26 de setembro, Teatro Colón de A Coruña (20h.)**

Alejandro Roy, tenor; Vanessa Goikoetxea, soprano; Zeljko Lucic, barítono; Enrique Alberto Martínez, tenor; César San Martín, barítono.

Producción do Teatro Lírico Nacional La Zarzuela

Ignacio García, dirección de escena

Orquesta Sinfónica de Galicia

Coro Gaos

José Miguel Pérez Sierra, director musical

***Partenope*, de G. F. Händel, Sábado 2 de outubro, Teatro Colón de A Coruña (20h.)**

con libreto adaptación anónima del libreto homónimo de Silvio Stampiglia (Versión semiescenificada).

Ana Vieira Leite, soprano; Helen Charlston, mezzosoprano; Hugh Cutting, contratenor; Alberto Miguélez Rouco, contratenor; Jacob Lawrence, tenor; Matthieu Walendzik, barítono.

Sophie Daneman, dirección de escena

Les Arts Florissants

William Christie, director musical

CONCIERTOS E RECITAIS

***“Lise Davidsen, herdeira das grandes”*, Domingo 12 de setembro, Teatro Colón de A Coruña (20h.)**

Lise Davidsen, soprano

Orquesta Sinfónica de Galicia

José Miguel Pérez Sierra, director

***“Zeljko Lucic, o poder do barítono”*, Domingo 19 de setembro, Teatro Colón de A Coruña (20h.)**

Zeljko Lucic, barítono; Rosalía Cid, soprano; Alfredo Abbati, piano.

***“Saioa Hernández e Francesco Galasso, unha noite de ópera”*, Xoves 23 de setembro, Teatro Colón de A Coruña (20h.)**

Saioa Hernández, soprano; Francesco Galasso, tenor; Borja Mariño, piano.

***“María José Moreno e Carlos Álvarez, feliz encontro”*, Xoves 14 de outubro, Teatro Rosalía de A Coruña (20h.)**

María José Moreno, soprano; Carlos Álvarez, barítono.

Orquesta Gaos

Fernando Briones, director

OUTROS EVENTOS

Curso de Interpretación Vocal a cargo de Mariella Devia, do 4 ao 9 de outubro, Conservatorio Superior de Música da Coruña.

Concerto de final de curso de Mariella Devia, 9 de outubro Auditorio de Afundación.

ACTIVIDADES PARALELAS

Ciclos de cinema, proxeccións de ópera, recitais, coloquios e conferencias. Auditorio de Afundación.

Venda de entradas e máis información en:

www.amigosoperacoruna.org

Organiza

Amigos de la **Ópera**

Colaboran

